

השבועון החדש הגנרל המצרי

למטר-מעוקב של שופכין. המחיר ליחידה איך נז' תלוי בכמות: אין שום הנחה. כך, על כל פנים, היה נדמה לתביר העירייה עצמם. עד שיום אחד גילה נתן אקסלרוד, נציג הפעלתני של חרות, כי ישנו יוצא מן הכלל: לפי הסכם מיוחד, שאיש לא ידע עליו, קיבלה על עצמה העירייה להריק 100 אלף מטרים מעוקבים מתוך בורות-השופכין ש' היו שייכים לרשות הפיתוח, אחת המחלקות של משרד-האוצר החולשת על הרכוש הנטוש. אולם תחת שלם 100 אלף ל"י, התחייבה רשות הפיתוח לשלם רק 18 אלף ל"י.

ריח נוח. לאקסלרוד היה נדמה שעסק זה מעלה ריח צחנה. הוא צעק חסם, תבע הסבר מפי ראש-העיר. אולם בני גרשון אג' רון וזייד-המליצה לא היתה הפעם תשובה. גם הוא ידע כי קיים חוק מפורש האוסר לעירייה לתת הנחות של למעלה מ-20%, ואיך לו במקרה זה ניתנה הנחה של 82%.

גימגם אגרון: אין להשיב מה שנעשה, חוץ זה הוא חוזה. אשר לעתיד, הרי תפתח העיר יה במשאומתן חוק עם הרשות. תפקיד זה יוטל על סגן ראש-העיר מטעם מפא"י, מר"י כי איש-שלום.

באותו רגע הריח אקסלרוד הודמנות חדשה לגרום אי-נועימויות למנהיגי העירייה. הוא פקץ ממקומו: "רבותי, אתם בחרתם במר רחמים כלנתאר כממונה על התברואה העירונית, והוא מקבל בשביל זה משכורת שמנה. אם הוא מוכשר לזה, שינה את המשאומתן שנוגע לו. אם הוא לא מוכשר לזה, לשם מה הוא מקבל את המשכורת?"

קטע בפרוטוקול. הפעם התרגו אגרון. הוא לא יכול היה להודות כי כלנתאר זכה לגיבו שלו רק כפרס עבור השתתפו בקנוניה שהקימה את הקואליציה העירונית הנוכחית. תוך כגינה באבריו הדתיים. לכן ביקש אגרון להוציא את כל הקטע מן הפרוטוקול של ה' ישיבה.

בקשה זו גרמה לסערה כללית. רק כעבור זמן נזכרו חברי המועצה שנושא הדין הוא בורות השופכין הפרטיים. לא ביב השופכין הפוליטי. הם השאירו את הנוכח בפרוטוקול, אך את המשתדלת עם רשות הפיתוח ה' טילו בכל זאת על רפאל איש-שלום. כלנתאר נשאר פנוי לקנוניות הפוליטיות (ראה להלן), מקצוע שהוא מוכשר לו הרבה יותר.

ציד החזירים

ירושלים היא עיר קדושה צרים. כל נוצ' רי טוב אוהב לאכול חזיר. האם להתיר לו לגדל חזירים בעיר הקדושה לז' כן? אמרו חברי-העירייה הדתיים, בשעה שהם היו בשלטון העירוני. הם ניסחו הצעת חוק שאסרה את גידול החזירים ליהודים בל' בה, הרשתה אותו לנוצרים.

"לא", אמרו אותם הדתיים אחרי שהפכו לארפוויציה עירונית. כשהגיש גרשון אגרון לדין את ההצעה שהם עצמם עיבדו אותה, קמו להצביע נגדה. הם עיבדו במקומה הצעה חדשה, שאסרה את גידול החזיר לכל בני ירושלים, בלי הבדל דת, מין וגזע.

הסביבון הסתובב. אולם הדתיים הם אופוויציה, ואפילו יחד עם חבריהם למצב עגום זה — הציונים-הכלליים ואנשי חרות — לא יכלו לגייס רוב. לצורך זה היו דרו' שים שני קולות נוספים.

אחד נמצא בנקל. רחמים כלנתאר, הסביבון הפוליטי הירושלמי, מצא את ההודמנות כש' רה להפגין את דעותיו, אחרי שעזר למפא"י לסלק את הדתיים מן השלטון. הוא הודיע שיצביע עם האופוויציה.

הדתיים יצאו לצוד קול נוסף. מכסם נתקל בשני חברי מפא"י — יעקב מורחי ומרדכי זר — שבחרייהם מרוכזים בשכונות-הכפרים הדתיות. השניים קיבלו הזמנה אדיבה להופיע לראיון אישי אצל הרב יצחק נסים. הראשון לציון גזר עליהם, כאנשים דתיים, להצביע נגד החזיר. השניים נטו להסכים.

ציון ושלטון. אולם אברהם ("אברשה") ארסט (50), איש אחדות-העבודה הממושקף והמקריח, עמד על המשמר. הוא הריץ מכתב להנהלת הקואליציה, שאל מי קובע את קח חבריה: הראשון-לציון או הראשון-לשלטון.

עד הרגע האחרון לא היה ברור איך ית' המקו שני החברים מן המצב העדין בין הספיש הרבני והסגן המפא"י. השבוע באה התשובה: הם העדיפו את הקמה על התורה. אולם החוק הדתי עבר בכל זאת. הקול ה' חסר טופק על-ידי נציגת ויצ"ר.

מיבצע הוכן ביסודיות ובמהירות. אל דמים מוכפלים בסטנטי, שכללו הוראות מד' פורטות ונוממוקות. השולח: משרד החוץ ה' ישראלי. הנושא: כיצד לארח קצינים מצריים שנפלו בשבי, ולהראות להם את הארץ. "לא נשלה את עצמנו כי סיור קצר יהפוך את אורחניו לאוהבי ישראל ושוחרי שלומה", קבעה האג'רת. "אולם יש בכוחם של הרשמים ממראה עינם ומשמע אוזנם להרוס מושגים מסולפים על ישראל, אשר הופצו על-ידי התע' מולה הערבית".

המטרה הממשית: להביא את השבויים ה' אורחים לדי הכרה כי ישראל איננה תופעה מלאכותית חלופה, לא עובדה קיימת וכי התועמלנים המכריזים כי אפשר למחות אותה מעל פני הארץ, רק משלים את מאזיניהם.

"האורח מתעניין קודם כל", הסבירה פקר' דת המיבצע, "לדעת מה חושבים הישראלים על מצרים ועל הערבים בכלל, והוא עלול לעשות מבחנים כאלה לאיש ברחוב, לילדים ולנשים. אל תמנע את הדבר מידי. תן לו לשאול על מה ואת מי שהוא רוצה.

התדריך כלל גם הנחיות אישיות למראה: "אל תסיף, אל תרצה ואל תנסה לשכנע את האורח, פן תשכנע את עצמך בלבד. אל תהיה מגמתי. ענה לשאלות וסכר עובדות. אל תת' פאר ואל תתרפס, לא כאשר אתה מדבר על עצמך ולא כאשר אתה מדבר על ענינים כל' לים. אם אתה יודע ערבית, הציע לאורח ל' דבר בלשונו, אם, יכבר לדבר בשפה זרה, עשה כרצונו.

גם על מצב עם הקהל ועם ערבים קבע ה' תדריך נוה: "בכל מקום אליו אתה בא, תן לאנשי המקום לשוחח עם האורח. בעברך בישוב ערבי, רצוי להצביע על המצב התקין של ערבי ישראל... לא רצוי לעורר או ליוזם שיחות פוליטיות. אם מתעוררת שיחה כזו בינך לבין האורח, מוטב לנהלה בשעת ארוחת צהרים, לאחר שהאורח הספיק לראות הרבה, והיחסים ביניכם יהיו אינטימיים."

ומה אם ירצה האורח לשוחח על מלחמת סיני, למשל? התדריך קבע תשובה גם לשאלה זו: "המערכה בסיני היתה תוצאה ישירה מן התכונות התקופניות המצריות בסיני. יש ל' הכחיש את הטענה הערבית על קנוניה עם ה' אימפריאליזם האנגלי-צרפתי בסיני. אין אנו עושים את מלאכתו של אף אחד. אין לנו כל שאיפות לטריטוריה מצרית במדבר סיני, או במקום אחר. רצועת עזה אינה חלק ממצרים וממשלת מצרים תשמח להיטטר ממנה.

התדריך מנה גם את פרטי ההתגרויות ה' מצריות, במקרה שהאורח אינו יודע עליהם, או שהוא שמע עליהם בנוסחות אחרות. לבי' סוף, הדגיש, יש לעמוד על נקודה עקרית אחת: "אין כל ניגוד אינטרסים בין ישראל ומצרים. ישראל קידמה בכרבה את המהפכה המצרית ב-1952, אך ציפתה כי תוכיח שפניה לשלום ראש הממשלה אף הביע לא פעם את רצונו לשלום."

השבוע חזרו ארבעה שבויים יש' ראליים מן הכלא המצרי. ככלידיה נזעמת שמעו אזרחי המדינה את הסיפור המוזעזע שהיה כפיהם: פרשה של עינויים, סבל ואכזריות. באותו שבוע עצמו חזרו למצריים אלפי שבויים מצריים, שזכו במח' נות-השבויים של ישראל ליהם הרי' גן, בהתאם לאמנת ג'נבה.

היה זה אך טבעי כי כלבו חנרגו של האזרח הישראלי תעלה השאי' לה: האם צדקה ישראל שהעניקה להם כה טוב שבויים שהיו כרי' דיה? האם לא היה עליה להראות להם את אותו היחס האכזרי שי' ממנו סבלו בניה על גדות הנילוס?

הרגש הראשון תבע תגמול ונקם. הגינותה של ישראל נראתה כרכי' רוכיות סנטימנטלית וטפשיה. אולם המחשבה השונה הגיעה בהכרח למסקנה ההפוכה. ישראל, לא מצי' ריב, נהגה ביתר תבונה.

דבר זה הוכח בשעתו על-ידי ה' קומוניסטים הסיניים, עת לקחו ב' שבי רבבות שבויים יפאניים. כל שבוי כזה זכה אצלם ליחס ידידותי ביותר. הם הראו לו את הצדדים הטובים של המשטר הקומוניסטי, נתנו לו הרצאות על תורת הקומוני' לבסוף: שתי המדינות תיהגנה משיתוף פעולה ביניהן.

האניה של אחיו

יצוץ התופת החל כמעט מיד. כי קבוצות או ביחידים, הובאו השבויים — קצינים וסמלים — אל מקומות המיטש עם מארחהם, הוצגו בפניהם, ויצאו לראות את פני האויב, כפי שלא הלמו לראותו, וכפי ש' לא יכלו לראותו מתוך דפי חוברת התעמולה של הצבא המצרית, "דע את האויב", שנמצאה במספרים גדולים על-ידי צה"ל, במוצבי סיני. השבויים הראשונים נראו ברחובות חיפה וסביבותיה, קבוצות מאוחרות יותר הגיעו לתל-אביב, לירושלים ולעשרות כפרים ערי' ביים, קיבוצים ומושבים קטנים. הם היו לבוי' שים מדי צה"ל, אך בלי תגי סימון, ומבטיהם תרו אחרי כל פרט, כל אדם, כל חלון ראוה ושלט.

סרן איברהים מגדי תמאזין ביקש ממארתו דבר אחד בלבד: "הראה לי את אנית אחי."

כבית-החולים. קבוצת סמלים מצריים, בהדרכת איש משרד החוץ, בפתח בית-החולים רמב"ם, בבת גלים. הם חרשוו לשליל באופן חופשי, ללא משמר מזויין. על גבו של אחד הסמלים, הכתם הלבן, המעיד שהוא שבוי. "הבריאו ובואו לבקרנו", איחלו השבויים לחולים.

ככמה משקים. הקיבוץ התנה תנאי מפורש שיהיה זה ביקור פרטי ולא-רשמי. הוא לא במשכנות-התורה הירושלמיים.

הביקור נערך באוירה טובה. הרב ה' סע בגן-שמאל, עבר משם לעין-שמר, שר' חז עם ה"כ קובה ריפטיין, המשיך למשמר' העמק, שוחח עם יעקוב חזן, והגיע לבסוף למרחביה. הרהקודש של השומרה-הצעיר.

כשהגיעו שעתו של הרב להתפלל מנחה, סינו לו אנשי המשק האזיבים את חדר' האוכל. בראות הרב כי שאין מנוות לדלת האולם, הציע לשלוח אחדות. אנשי-המשק חיכו, הפליטו: "למה לא?"

תפילה מרכסיסמית. למחרת היום חשכו עיניהם של בגייה-משקים התמימים. ביקורו הפרטי של הרב נמרח לאורכם ה' רותכם של העתונים, וביחוד של עתוני' הערב. רשימה מפוצצת רדפה רשימה מפוי' צתה. לציבור נודע כי הרב חולל מהפכה גדולה במשקי השומרה-הצעיר, שקבע מוז' וות בדתות, שמארכסיסטים-לשעבר חבשי' כובעים ונכנסו להתפלל כבני ישיבה.

מכירות הקיבוץ הארצי לא התאפקה, פירסמה הודעה-מחאה זועמת. אולם מנהלי הפירסומה של הרב רק חיכו. הם השיגו את שלהם.

עיריות

בורות שופכין רשמיים

ברוב חלקי ירושלים אין ביוב. מי השופכין נשפכים לתוך בורות. העירייה מריקה אותם בעזרת מכונות-שאיבה, במחיר לירה אחת

תזכיר

שחיתות בראשיהעין.

לפני חודשיים גילה העולם הזה (1000) את השערוריה ומישחק הקנוניות מופנזה המקומית ב' ראשיהעין. כתוצאה מגילויים אלה נטרקה חקירה מקיפה מצד מש' רדי'פנים ומבקר-המדינה.

השבוע הודיע זכר משרד'

הפנים כי השר עומד לפזר את

המועצה המקומית של ראשיהעין

וזמנות ועדה ממונה שתנהל את

ענייניה עד לבחירות הבאות.

חלוקת שלל הידיעות.

לפני שבועיים גילה העולם הזה (1005) את ההתמרמרות הקיימת בין עתונאי ירושלים, הטוענים כי דוברי הממשלה מסננים ידיעות סודיות לכתבי דבר והארץ, תוך קיפוח שאר העתונים.

השבוע יזם נבריא צפרוני,

איש הבוקר, פגישה של עתונאים

בה הוחלט להחרים את מסיבות

זכר הממשלה, בהן ישתתפו ל'

הבא רק חנה זמר (דבר), אורי

רענו (הארץ) ואליהו סלפטר

(סא).

פרשות נעלמות.

שוח השחיתות ואי-הסדרים שנת' גזו בפעם הראשונה מעל לעמודי העולם הזה בשנה האחרונה, נכי' זלו פרשת המסחר הפרטי של דובר המשטרה ינאי, (983) פרי' שת עיסקות המכוניות הפרטיות של קציני המשטרה הנבואים (992), פרשת הרחקתו של זאב סטיינברג (991), פרשת שטוני ה' מים שלום ליגום (990), פי' סורי מנגה-השחיתות זוד חייצין בעמק חפר (971), פרשת משפחת אונגר (982).

השירות חיילו כל הפרטיות ה'

אלה בתשובות שורת המתנדבים

במשפט עמוס בן-גוריון כדוגמות

לחיקים שסנגרו על-ידי המשטרה.